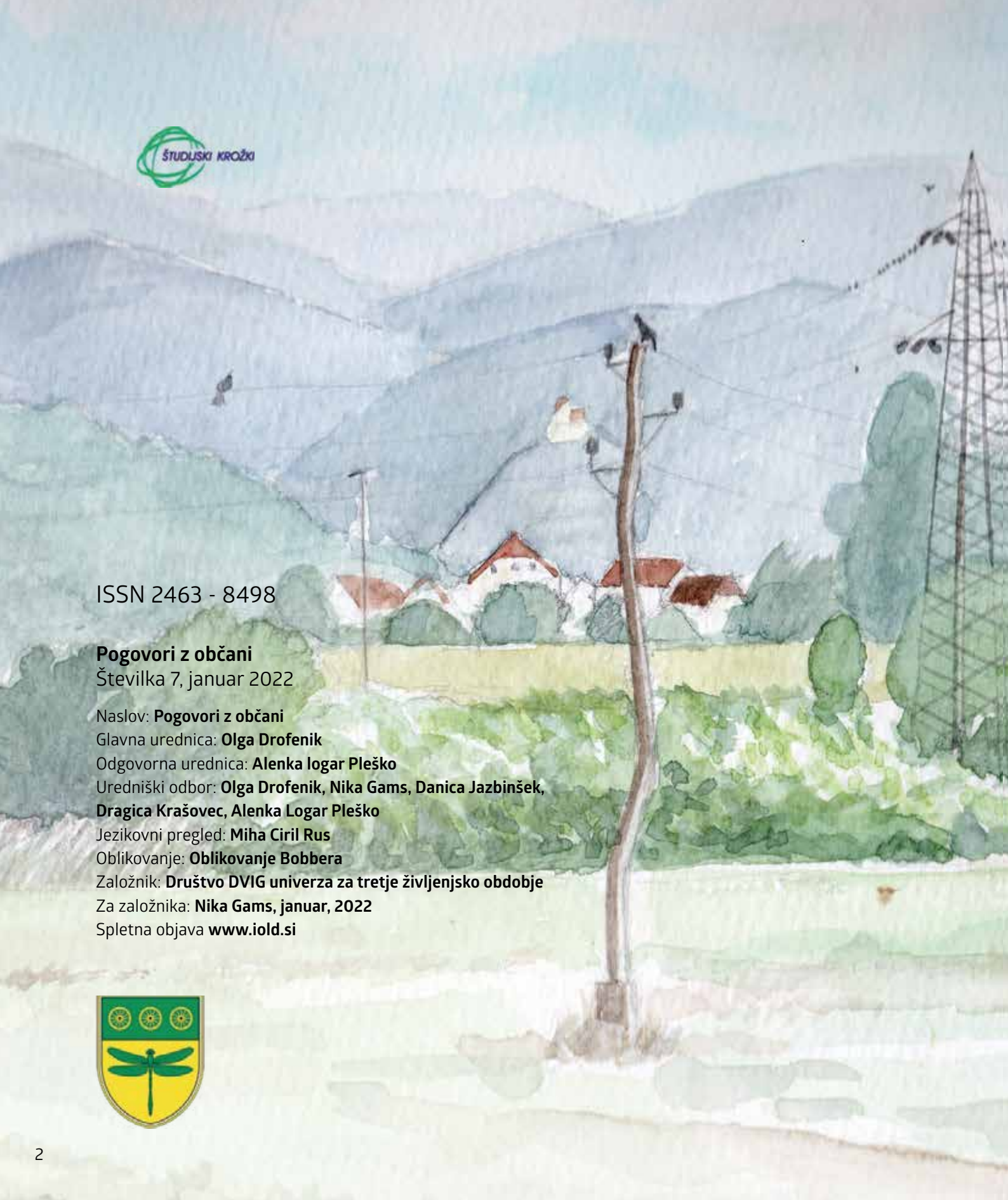
pogovori z občani

številka 7, 2022

Juan de Jager, Yulia Kuznetsova, Wim Van Gennip

ISSN 2463 - 8498

Pogovori z občani
Številka 7, januar 2022

Naslov: **Pogovori z občani**
Glavna urednica: **Olga Drofenik**
Odgovorna urednica: **Alenka logar Pleško**
Uredniški odbor: **Olga Drofenik, Nika Gams, Danica Jazbinšek, Dragica Krašovec, Alenka Logar Pleško**
Jezikovni pregled: **Miha Ciril Rus**
Oblikovanje: **Oblikovanje Bobbera**
Založnik: **Društvo DVIG univerza za tretje življenjsko obdobje**
Za založnika: **Nika Gams, januar, 2022**
Spletna objava **www.iold.si**

VSEBINA

Uvodnik, Nika Gams 4

Beseda urednice, Alenka Logar Pleško 5

O pogovorih, Dragica Krašovec 6

Juan de Jager 8

Yulia Kuznetsova 14

Wim Van Gennip 21

Društvo DVIG - univerza za tretje življenjsko obdobje 27

Povzetek 30

Summary 31

Spoštovane bralke, spoštovani bralci, dragi sokrajani!

Znova vas vabim k branju revije »Pogovori z občani«.

Študijski krožek »Živim v Sloveniji«, v katerega smo povabili sokrajane, ki so k nam prišli iz različnih držav, osvojili naš jezik in si tukaj ustvarili dom, zaključuje že drugo leto delovanja. Na srečanjih – nekaj v živo, nekaj na daljavo – smo spoznavali njihovo življenje tako v Sloveniji kot tudi v njihovi domovini. Njihova odločitev, da si ustvarijo dom tako daleč od svojcev in domovine, je znak odločenosti in trdno zastavljenih ciljev v življenju.

Intervjuje in pogovore je zapisala Dragica Krašovec. Njeni prispevki so vedno odlično napisani in zato prijetno branje. Hvala.

Najbrž še nismo spoznali vseh, ki so se priselili v našo občino. Če je kateri od teh vaš znanec, vas prosimo, da nam ga predstavite. Morda bo želel sodelovati v naslednjih Pogovorih.

Hvala Yulii, Juanu in Wimu za sodelovanje. Hvala pa tudi vsem, ki ste sodelovali pri nastanku revije in se udeleževali naših srečanj. Vabim vas, da z delom študijskega krožka nadaljujemo.

Želim vam prijetno branje Pogovorov!

Nika Gams, *predsednica DVIG-a in vodja ŠK načrtovanje podjetništva na tem področju*

Beseda urednice

Novi kamenčki v mozaiku naših življenj
Sliko naših krajev poleg naravnih lepot bogatijo predvsem podobe in usode naših prebivalcev, prvotnih domačinov in priseljencev, doseljenih iz bližnjih in bolj oddaljenih krajev, iz naše ožje ali širše domovine, iz naše nekdanje skupne države ali pa od drugod, tudi iz zelo oddaljenih krajev, najrazličnejših poklicev in najrazličnejših zanimanj, in to od najmlajših do najstarejših.

Mozaik iz življenjskih usod naših ljudi smo pred davnim leti začeli sestavljati iz pripovedi in spominov naših najstarejših sokrajanov, ki so bili večinoma rojeni v naših krajih ali pa so sem preselili že pred mnogimi leti in se vživeli, zlili z novim okoljem. Kasneje smo ga dopolnjevali in bogatili z zgodbami mlajših priseljencev, ki so jih med nas največkrat pripeljale ljubezen in iskanje zaposlitve. Najnovejše zgodbe pa odpirajo nove poglede, saj nam predstavljajo naše nove sosede, tuje državljane, ki so se k nam priselili od drugod in kot družina zaživeli med nami ter odkrili nove možnosti za svojo uveljavitev in uresničitev svojih življenjskih ciljev.

Najlepše od vsega pa je, da svoje mesto med nami odkrivajo ali pa so ga že našli tudi njihovi najmlajši družinski člani.

Alenka Logar Pleško,
urednica

Ko tujci postanejo naši sosedje in prijatelji

Še nekaj deset let nazaj se je preseljevanje ljudi dogajalo kampanjsko, k temu so jih prisilile ekonomske razmere ali pa so iskali varen kraj za bivanje sebe ali svoje družine zunaj območij, kjer so prvotno živeli.

Žal je za mnoge narode po svetu to nuja in edina možnost za preživetje tudi dandanes. Veliko mladih iz različnih dežel po vsem svetu pa se za selitev odloči ali zaradi boljših pogojev za izobraževanje, znanstveno in raziskovalno delo, umetniško ustvarjanje ali pa zaradi partnerjev, ki jih spoznavajo pri študiju, na potovanjih ali prek spleta. Možnosti in priložnosti je seveda še veliko več in kraj bivanja spremeniti tako rekoč čez noč ni več tako redka in nevsakdanja odločitev.

Zagotovo k temu pripomore dobro poznavanje tujih jezikov, lažje pridobivanje vseh potrebnih dovoljenj, hitro zaposlovanje v novih krajih in ne nazadnje večja odprtost ljudi za spremembe.

Tudi v naši občini biva že večje število občanov, ki so k nam prišli iz najrazličnejših držav in celin. V veliko veselje mi je, da so svoje zgodbe prijazno delili z nami. Vsi po vrsti so zatrjevali, da se med nami dobro počutijo, kar zagotovo ublaži stiske, v katerih se občasno vendarle znajdejo. Vsi nam zagotavljajo, da je Slovenija kljub svoji majhnosti zelo lepa, zanimiva in prijazna dežela, ki ponuja veliko priložnosti na vseh področjih. Mnogi med nami se tega premalo zavedamo. Šele ko človek sam spozna druge kraje in življenje ljudi drugod v svetu, pogosto začuti to lepoto, odprtost in velike možnosti za ustvarjanje na različnih področjih življenja. Od nas samih je odvisno, koliko in kako jih znamo izkoristiti.

Predvsem pa je naša dežela varna in varno je živeti v njej. Za mlade generacije, ki si pri nas ustvarjajo družine, je to pomembno, saj varnost zagotavlja tudi lepo otroštvo potomcev.

Čeprav mnogi trdijo, da je slovenščina težek in težko govorljiv jezik, se vsi trudijo, da čimprej osvojijo znanje slovenskega jezika. Svoje otroke pa vzgajajo tudi z odgovornostjo do učenja in znanja jezika, ki je bil njihov materni jezik.

Pred vami so nove zgodbe nekaterih, ki so postali naši sosedje, znanci, prijatelji.
Dragica Krašovec

Dragica Krašovec

Juan de Jager – v Sloveniji se počutim kot doma

Juan se predstavi

Ime mi je Juan de Jager. Rodil sem se 3. 10. 1981 v Buenos Airesu mami Urugvajčanki in očetu Argentincu.

K nam prihaja iz Argentine, kjer ima tako kot mnogi drugi rojaki v krvi mešanico prednikov z različnimi priseljenskimi zgodbami. Ima prednike iz Nizozemske, Španije in Litve. Nima pa nobenih slovenskih prednikov, vsaj ne ve zanje.

Zanimivo je, da sta stara starša po materini strani prišla eden iz Španije in drugi iz Litve, medtem ko sta stara starša po očetu po rodu Nizozemca. Svet v malem, bi rekli za šalo. Poleg njega sta bila v družini še sestra Sonia in brat Theo, oba sta mlajša in sedaj živita na Nizozemskem. Mama mu je umrla, ko je bil star osemnajst let.

Osnovno in srednjo šolo je obiskoval v Beuenos Airesu, študiral je prav tako na univerzi Universidad de Buenos Aires v argentinskem glavnem mestu. *Imam veliko bratrancev in sestričen – več kot trideset jih je – in veliko smo se družili. Skupaj smo praznovali rojstne dneve in proslavljali božične praznike; prav odpiranje daril za te praznike je bilo še posebej vznemirljivo. Preden so jih odprli vsi sorodniki, je minilo zelo veliko časa.*

Juan v veliki argentinski družin, 1982

Drugače je pri ženi Nadii. Njena starša imata slovenske in španske korenine in v otroštvu je celo živela nekaj časa tukaj v Sloveniji. Juan odlično govori špansko in angleško, obvlada francoščino in nizozemščino ter vedno bolje tudi slovenščino.

Še pred 6 leti nisem vedel, da bo Slovenija kmalu postala moj novi dom. In pred nekaj več kot letom dni nisem mogel predvideti, da se bom preselil v občino Log - Dragomer.

Srečanje z Nadio in rojstvo Lucasa

Z Nadio sta se spoznala na fakulteti, prvič sta se srečala že leta 2005, potem sta nekaj časa živela in študirala na tujem, Nadia v Sloveniji in Juan na Nizozemskem.

Znova sta se srečala leta 2007 in se zaljubila. Oba sta antropologa, kar pomeni, da človeštvo preučujeta predvsem s kulturnega in družbenega vidika. V Slovenijo sta prišla v okviru programa študentske izmenjave Erasmus. Načrtovala sta, da bosta pri nas ostala samo en semester.

V Argentini sta imela imela urejeno in utečeno življenje, vendar se jima je zdelo, da sta nekako obtičala, zlasti glede odločitve, ali naj si ustvarita družino. Ko sta prišla sem, je bilo to vprašnje takoj rešeno. Nadia je zanosila in rodila sina Lucasa v manj kot letu dni po priselitvi. In prav njegovo rojstvo je vplivalo na njuno odločitev, da bosta v Sloveniji ostala. V Nadiini visoki nosečnosti je bil povratek v Argentino preprosto neizvedljiv. Ostati sta morala vsaj do rojstva sina in še nekaj mesecev, da bi bila sposobna za tako dolgo potovanje.

Sledijo pomembne odločitve

V času Nadine nosečnosti sem imel obljubljeno zaposlitev kot profesor španščine na Poljanski gimnaziji, potem ko bi se vrnil nazaj iz Argentine. Odpotoval sem domov, prodal skoraj vse najino premoženje, zaprl bančne račune in uredil potrebno dokumentacijo. V Slovenijo sem prinesel le škatle s spomini, da bi tako ublažil domotožje in spominke uporabil tudi za organiziranje dobrodošlice. V njej je nekaj dragocenih slik, knjig in manjših predmetov, ki spominjajo na dom, nekaj dekorativnih predmetov iz starega doma za opremo novega doma, oblačila in še nekaj drobnarij. Veliko nama pomenijo, saj naju povezujejo s prvotno domovino.

Nadia in Juan na medenih tednih, Istanbul, 2011

Življenje v Ljubljani

Skoraj pet let so kot mlada družinica živeli v Ljubljani in ko so ugotovili, da želijo ostati v tem mestu, so odprli trgovino www.akonkagua.com. Izdelovali so suho hrano, ki so jo pridobivali s postopki sušenja in zamrzovanja (freeze dried food). Juan nam je zaupal tudi, od kod ime trgovine.

Ker je v Argentini mnogo slovenskih društev, ki se poimenujejo po najvišjem slovenskem vrhu Triglav, sem dal moji trgovini ime po najvišjem argentinskem vrhu, ime sem nekoliko poslovenil.

Radi smo veliko v naravi in tovrstna hrana je nekaj, kar si želi vsakdo imeti s seboj, ko se odpravlja na izlet ali pohod. Tako pripravljena hrana ohrani vse hranilne snovi in okus je zelo dober. Lahka je in jo je mogoče hraniti več let brez dodatkov ali konzervansov, je povedal.

Družina se je v Ljubljani počutila dobro, kot bi bili doma.

Slovenija je dežela, kjer so ljudje veliko v naravi in na prostem in tudi radi dobro jedo. Zato je bilo načrtovanje podjetništva na tem področju odlična ideja in odločitev, dokler ni prišla pandemija koronavirusa in nam povsem onemogočila normalno delo in poslovanje. Trenutno vsi načrti za izvedbo začrtanih projektov čakajo na ugodnejše pogoje. Verjamem, da se bo nekega dne ideja o nadaljevanju poslovanja ponovno rodila kot feniks iz pepela in bo mogoče poslovati naprej.

Družina se poveča, bratcu Lucasu se pridruži Oliver, preselijo se na Log

Juan in Nadia sta bila blagoslovljena še z drugo nosečnostjo in Juan se je zato odločil, da za nekaj časa zapre svojo trgovino in se zaposli za polni delovni čas na Vrhniki. V tistem času so se tudi preselili na Log. To je bilo pred nekaj več kot letom dni. Nadia je rodila drugega sina Oliverja, ki se je pridružil bratcu Lucasu. Zdaj sta oba v vrtcu v Dragomerju.

Počutje na Logu

Zelo srečni smo v soseski na Logu, kjer sedaj živimo. S sosedi se odlično razumemo in zares se počutimo kot doma. Skupaj se zabavamo, si vzajemno pomagamo in lahko rečem, da smo v kratkem času pridobili nekaj dobrih prijateljev – v dobrem letu, ko smo se preselili sem.

Stojnica na ljubljanski tržnici, 2019

Družina zelo uživa v naravi. Hodijo ven v vseh vremenskih razmerah, radi raziskujejo okolico. Lucas je pravkar dopolnil 5 let in včasih naredijo foto safarije v gozdu ali tudi na Malem Placu. Vse leto spoznavajo naravo in opazujejo spremembe v njej, iščejo gobe, jagode in različne rastline. Pridno se učijo od sosedov, iz knjig, sposojenih v knjižnici, ali pa kar iz spleta. Spoznavanje narave in gozdnih sadežev je postalo strast, hobi in užitek vsem članom družine.

Družina na potepanju po okolici Loga, 2021

Družina v novem domu na Logu

Nekaj besed o Argentini

Argentina je v primerjavi s Slovenijo ogromna država, po velikosti osma v svetu. Kar tretjino od celotnega prebivalstva živi v glavnem mestu, ki ima več kot petnajst milionov prebivalcev. Država ima zelo lepo in raznoliko pokrajino, tudi morje, gorstva in smučarske terene, a razdalje med njimi so ogromne in večini Argentincev, ki živijo v glavnem mestu, zato težko dostopne.

Zgoraj: spomini na Argentino v novem domu
Spodaj levo: slapovi Igazu z reko Paraná

Zgoraj: Zemljevid Argentine
Spodaj nacionalni park Los Glaciares

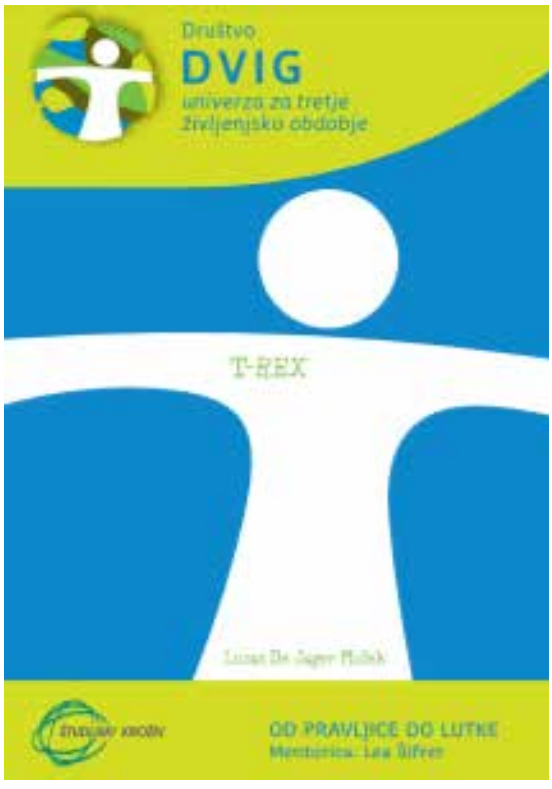

Izkušnje s poučevanjem španskega jezika

Prve izkušnje sem pridobil že v Argentini. V Sloveniji sem pričel poučevati s polnim delovnim časom. Zaposlen sem bil na različnih srednjih šolah, med drugim na Gimnaziji Poljane, Gimnaziji Ljubljana. na Prvi gimnazija Maribor, pa na Oblikovni šoli in Gimnaziji Moste. Izkušnje imam tudi z individualnim poučevanjem in z delom s skupinami.
Poučevanje mu je razširilo obzorja o jeziku samem, pa tudi o argentinski kulturi. Kot pedagog je moral ustvariti pravi odnos med učiteljem in dijakom, oceniti zahtevnost in težavnost novih znanj, poiskati novosti in izboljšave za učenje jezika, kar vse je proces, ki pa predavatelju prinaša zadovoljstvo in dobre občutke. Zagotovo mu je poučevanje zelo pomagalo tudi pri učenju slovenskega jezika.

Sin Lucas se je tudi moral naučiti slovensko, ko je začel hoditi v vrtec. Zdaj že ustvarja slovenske pravljice

Juanove zaključne misli

Na splošno je navdušen nad tem, da je prišel v Slovenijo in življenje na Logu mu je zelo všeč. Ker je všeč celotni družini, zdaj tako kaže, da bodo pri nas ostali tudi v prihodnje. Zato posveča malo več truda učenju našega jezika, kar je bilo na začetku težko. Pri delu je uporabljal španščino in si veliko pomagal z angleščino. A jezik, ki ga govorijo ljudje dežele, kamor prihajaš, ljudi zbližuje in povezuje, zato je znanje le tega še kako pomembno pri kar najhitrejšem vključevanju v novo okolje.

Dragica Krašovec

Lukasova pravljica, pripovedoval in ilustriral jo je kmalu po svojem četrtem rojstnem dnevu, 2021

Yulia Kuznetsova – Slovenija je lepa dežela in tukaj se lepo živi

Rojena je leta 1985 v Jaroslavlju (za nekatere Jaroslav, za druge Jaroslavelj, oboje je pravilno). To je staro mesto, ustanovljeno že leta 1010 v evropskem delu Rusije in je upravno središče Jaroslaveljske oblasti. Mesto leži 250 km severovzhodno od Moskve, ob sotočju rek Kotorosl in Volga. Mesto spada v Zlati obroč najstarejših ruskih mest in je zato priljubljena turistična destinacija. Po popisu prebivalstva pred desetimi leti je v njem živelo okoli 600.000 prebivalcev.

Znano je, da sta v bližini mesta živeli družina Alfreda Nobela (izumitelja dinamita) ter družina ustanoviteljev Hollywooda.

Mesto je ustanovil ruski knez Jaroslav Modri, poleg Rostova je to najstarejše rusko mesto. Slikoviti pas z najstarejšim delom mesta je srce Jaroslavlja in je v celoti vključen v Unescov seznam objektov svetovne dediščine. Na koncu mesta stoji spomenik, ki je bil postavljen v čast praznovanja tisoče obletnice Jaroslavlja.

Panoramski pogled na Jaroslav in reko Volgo

Otroška in najstniška leta

Yulia je otroška in najstniška leta preživela v Jaroslavlju. Oba starša sta Rusa, poleg nje je bil v družini še brat Jevgenij. To so bila njena najsrečnejša leta in z veseljem se jih spominja. Tudi odraščala je v tem mestu, zato je bila odločitev za študij umetnosti na jaroslavski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje le posledica nadarjenosti za risanje, ki jo je kazala že v otroških letih.

Odločila se je, da svoje življenje povsem posveti umetnosti in se že med študijem pridružila umetniškemu študiju Andreja Efremova, ki ga odlikuje izostrena tehnika tihožitij, pejsažev in portretov. Akademijo je obiskovala tri leta.

Yulia se poroči in zapusti Rusijo

Za mnoge neobičajno, v današnjem času pa precej pogosto in prav nič nenavadno ni več, da mladi svojega partnerja ali partnerko spoznajo prek spleta. Tako je moža Stanislava spoznala tudi Yulia. Poročila sta se leta 2013 in se že naslednje leto po poroki preselila v Ljubljano. Istega leta se jima je rodila hči Sophia. Leta 2017 sta se preselila v našo občino in družina še vedno živi v Dragomerju.

Yulia se je že zelo zgodaj odločila za slikanje

Hčerka Sophia in mož Stanislav

Kaj je vplivalo na odločitev, da se preseli v Slovenijo

Prijatelji Rusi so dopust preživeli v Sloveniji. Navdušeni so bili nad bivanjem pri nas in po povratku so navdušili tudi Yulio in njenega moža. Pripovedovali so jima, kako lepa dežela je Slovenija, o tem, da se pri nas dobro živi in da je v naši državi dovolj možnosti in priložnosti za ustvarjanje, delo,izpopolnjevanje slikarskega znanja in razstavljanje del. Prizna, da te navedbe potrjujejo izkušnje bivanja pri nas. Zagotovo je vključenost Slovenije v Evropsko unijo pripomogla k temu.

Yulia kot umetnica - Kuz

Ob študiju na Akademiji v Jaroslavlju je odkrila peredvižnike (»Peredvizhniki«), rusko umetniško gibanje 19. stoletja, ki je zagovarjalo slikanje v naravi in slavilo slovansko neskončno ravan, gozdove, polja, travnike. Prepustila se je vplivom znanih članov te šole (kot so Levitan, Šiškin, Savrasov). Od takrat naprej je poskušala poustvariti naravo v vsem njenem sijaju ter interpretirati njeno raznolikost. Preden se loti novega platna, se s skicirko poda v naravo, riše pokrajino ter jo povezuje z razpoloženjem, s tematiko, z aktualno zgodbo. Umetnica nenehno izpopolnjuje študijo z oljnimi barvami na lepenki. Nato v svojem studiu iz izdelanih skic potegne bistvo ter ga prenese v končno umetniško delo.

Yulia in njena platna

Njene slike so realistične. Hkrati verjame v misel Picassa, slovitega španskega slikarja 20. stoletja: »Vse, kar si je mogoče zamisliti, je resnično«. Taka opredelitev realnosti ji omogoča interpretacijo pokrajine z veliko umetniške svobode, še posebej pri izbiri iz palete barv. Za Kuz umetniško delo ni dokončano, dokler ni v njem zaznati barvnega ravnovesja. Zaradi tega svojim konvencionalnim tehnikam dodaja glaziranje. Z dodajanjem prosojne smole izdela odtenke in sliki vdahne občutek globine. Kuz želi razkriti opazovalcu kotičke ohranjene narave, kakor jih je videlo njeno oko. Njeni izdelki zbudijo naše občutke in nas popeljejo v umirjeno vzdušje zimskega jutra ali poletnega večera. Še posebej so ji pri srcu sončni vzhodi in zahodi, takrat lahko zajame mehko nežnost ali kipeči žar svetlobe. Nebo in oblake izdela z vso skrbnostjo, saj so zanjo simbol življenja in svobode. »Njihovo razpoloženje popolno opiše čustva in občutke duše,« pove Kuz. V prostem času bogati svojo kreativnost ob prebiranju nesmrtnih del Umetnina (Emil Zola), Sla po življenju (napisal Irving Stone na osnovi življenja Vincenta van Gogha) ali Neznana mojstrovina (Honore de Balzac) ali pa obišče Louvre, kjer neštete umetnine nenehno hranijo njeno domišljijo.

Njeno delo, razstave, ilustracije

Narodna galerija v Ljubljani ji je omogočila razstavljanje v Moskvi, Istanbulu, Amsterdamu in v Ljubljani. Na povabilo Društva DVIG, univerze za tretje življenjsko obdobje, pa je razstavljala v Cankarjevi knjižnici na Vrhniki in v Dragomerju pred gasilskim domom. Naši občani so tako imeli možnost videti in spoznati njena likovna dela.

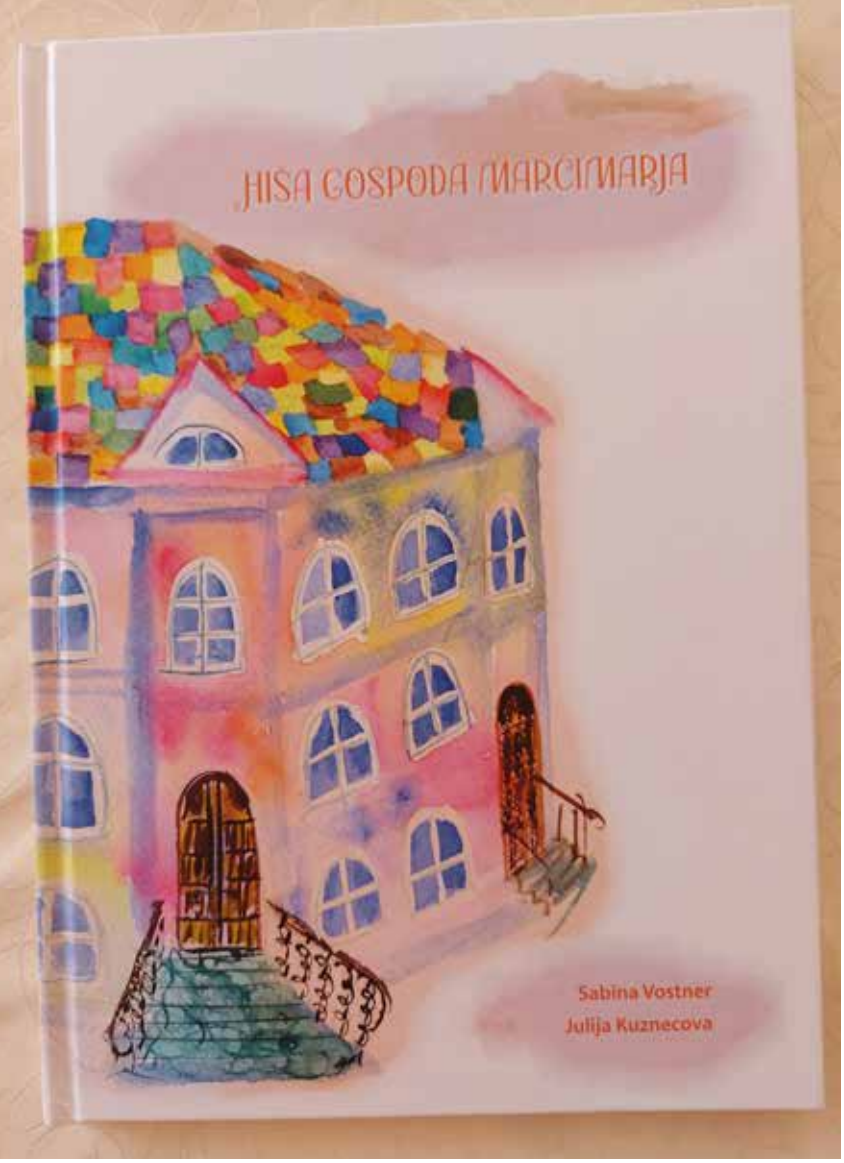
Po naključju so se Yuliine poti prekrižale s Sabino Vostner, kantavtorico, pesnico in pisateljico. Julija je prispevala čudovite ilustracije za Sabinino prvo zbirko pravljic za otroke »Hiša gospoda Marčimarja« (kulturno umetniško društva Sozvočje, Solkan, 2021). Na predstavitvah knjige in na pravljičnih uricah po različnih krajih v Sloveniji sodeluje tudi Yulia, ki otrokom pričara čudoviti svet pravljic skozi ilustracije in sodelujoče kreativno vključuje v likovno dejavnost. (*https://www.facebook.com/sabinavostner/*).

Desno: Ilustracija pravljice Mama Snežinka v Hiši gospoda Marčimarja

Spodaj: Yulia razstavlja pred gasilskim domom v Dragomerju, TVU 2021

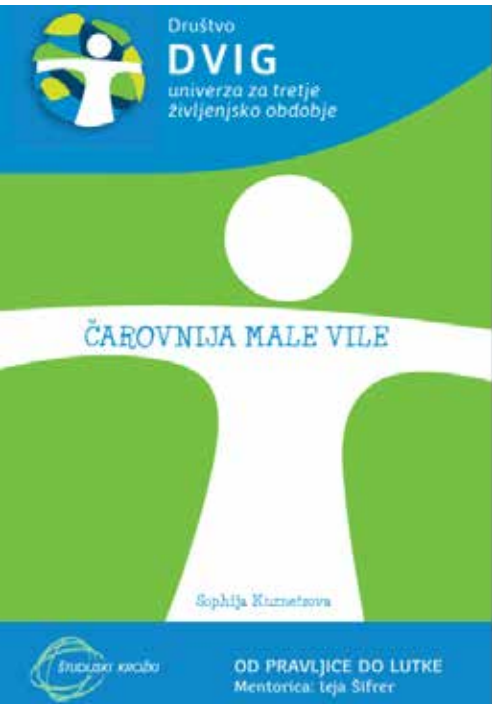

Yuliini hobiji, prijateljstva, stiki z domovino

Ni le umetnica, spretna je tudi v ročnih spretnostih. Uživa v šivanju oblačil za otroke, zlasti je njenih kreacij deležna hči Sophia, občasno pa kaj lepega zašije tudi za hčere svojih prijateljic.
Rada tudi frizira in seveda obožuje naravo, ki jo navdihuje pri umetniškem ustvarjanju.
Zelo rada obišče tudi Italijo.

Levo zgoraj: Naslovnica Hiša gospoda Marčimarja
Desno zgoraj: Za hčerko Sophio je sešila pravljično oblačilo
Spodaj: Plakat DVIG-ov krožek Od pravljice do lutke, marec 2021, ilustracfije Sophiina pravljica, pripovedovala in ilustrirala jo je stara 6 let Čarovnija male vile

Julija se največ druži s prijateljicami, ki so se kot ona priselile v Slovenijo iz Rusije – s Tatiano in Olgo. Tudi na ta način ohranja povezanost z matično domovino in blaži domotožje.

Z družino ohranja stike, vsako leto jih obišče v Rusiji, njeni starši pa prihajajo v Slovenijo. Kar dobro jo že poznajo, razkazali so jim zdravilišča, jezera, morje, hribe, vse nepopisne lepote te naše male dežele.

Zaključne misli in povedi

Yulia poudari, da zelo rada živi pri nas, ker je življenje utečeno, brez nenadnih sprememb, mirno, kakovost življenja je visoka, rada ima naš način življenja.

Edino, kar pogreša iz svoje nekdanje domovine, je ruski jezik, veliko ji pomeni za dušo in za trening možganov.

Doma govorijo rusko. Mož Stanislav sicer že dobro obvlada slovenski jezik, saj ima svoje podjetje in prihaja ves čas v stik s slovensko govorečimi strankami. Njej pa slovenščina še vedno povzroča težave, čeprav je opravila 180-urni tečaj za tujce. Zato sem to zgodbo napisala kot njeno pripoved in ne kot intervju: a čas bo zagotovo pripomogel k boljšemu razumevanju in govoru.

Dragica Krašovec

Zemljevid Rusije

Wim Van Gennip – največji izziv mi je predstavljal Slovenski jezik

O Wimu – po prvem srečanju

Kadarkoli srečam ljudi, ki z velikim zanosom spregovorijo o svojih koreninah, me njihova pripoved gane. Dotakne se me z vso subtilnostjo in v meni prebudi zanimanje zanje, za kraje, od koder prihajajo, za njihove vtise in počutje med nami. Zame so to ljudje s srcem, njihovo ravnanje pa pogumno.

Nekateri od njih iz vljudnosti ne povedo nič slabega o nas in zaradi domotožja in nostalgije tudi ne o krajih, od koder prihajajo. Povedo malo, ker se boje, da bi jih čustva premagala ali da bi sogovornik dobil napačno predstavo, pa naj gre za državo, mesta ali ljudi, ki tam žive.

Ko smo se prvič srečali z Wimom. pa je o sebi, o svojem otroštvu, odraščanju in odločitvi, da zapusti domovino in na novo začne živeti s partnerko pri nas, spregovoril s tako iskrenostjo in veseljem, da niti za hip nisem podvomila o tem, da se tukaj počuti sprejet, zaželen in mu je lepo.

Navezan je na svojo družino, na ženo in oba sinova. Rad ima naravo, gore, spoznava jih skupaj z otroki in pri tem neizmerno uživa. Obenem pa sinova uči svojega maternega jezika in jima tudi na ta način s tem daje veliko večje možnosti za stike s svojim sorodstvom na tujem in spoznavanjem dežele, od koder prihaja.

To zmorejo ljudje, ki jim je mar ne le za danes, pač pa se zavedajo, da obstaja jutri in da odprtost v svet ponuja neprimerno večje možnosti za izobraževanje, zaposlitev, raziskovanje tujih krajev, navezovanje stikov z ljudmi po svetu, predvsem pa za ohranjanje stikov z najbližjimi. Če otroke navajaš na tako komunikacijo od malega, je veliko lažje in bolj spontano. To postaja samoumevno in je dragocena popotnica za življenje.

O sebi, svoji domovini, o delu, o družini, o odločitvi za selitev in še marsikaj zanimivega je napisal sam, priložil fotografije in slike in ne bi si drznila česar koli spreminjati ali dodati.

Pa si napisano preberite v nadaljevanju sami.

O meni

Sem Nizozemec, rodil sem se leta 1979 v majhni vasi Nuenen, ki leži v severnem Brabantu, na jugu Nizozemske. Vas Nuenen je na Nizozemskem znana po slikarju Vincentu van Goghu, ki je živel in delal v Nuenenu 2 leti, in sicer od leta 1883 do 1885. Eno od njegovih znanih umetniških del, ki jih je naredil v tej vasi, je slika Jedci krompirja.

van Gogh, Jedci krompirja

Šolanje

V osnovno šolo sem hodil v Nuenenu. Šolski sistem na Nizozemskem se razlikuje od šolskega sistema v Sloveniji. Otroke na Nizozemskem starši vpišejo v osnovno šolo pri starosti okrog 5 let. Takrat slovenski otroci še obiskujejo vrtec. Vendar prvi dve leti na Nizozemskem štejeta kot mala šola. Z vpisom v tretji razred se nizozemski otroci približajo vpisu slovenskih otrok v osnovno šolo. Osnovna šola na Nizozemskem traja 8 let, vključno s prvima dvema vpisanima letoma.

Po zaključku osnovne šole sem se vpisal na splošno srednjo šolo, kjer sem pridobil osnovna znanja za nadaljnji študij. Šolanje v srednji šoli je trajalo 5 let. Srednja šola je bila v mestu Eindhoven, ki je približno 10 kilometrov oddaljen od mojega doma. V šolo sem se vozil s kolesom ne glede na vremenske razmere. Na Nizozemskem imamo za vremenske razmere poseben izraz »weer of geen weer«, kar pomeni, da je potrebno vse stvari opraviti, ne glede na vremenske razmere.

Nizozemska – narod kolesarjev brez konkurence

Na Nizozemskem je več koles kot prebivalcev in z njimi opravijo več kot polovico vseh potovanj med domom, službo in mestom. Nizozemska je brez konkurence najbolj kolesarska država na svetu. Eden od razlogov, da smo Nizozemci vodilni 'kolesarji', je zagotovo ta, da je Nizozemska kot država relativno 'ravna', poleg tega pa k temu veliko prispeva odlična pokritost države s kolesarskimi stezami, kar pomeni, da se kolesarjem ni treba voziti po cestnih površinah.

Po srednji šoli sem se odločil za študij gradbeništva v mestu Den Bosch. Po uspešno zaključenem 4-letnem študiju sem se zaposlil v gradbenem podjetju. V podjetju sem devet let sodeloval pri različnih projektih po celotni Nizozemski. Prvi večji projekt je bil v Amsterdamu, kamor sem se tudi preselil. Z ekipo smo gradili 3,3 kilometre dolg most.

Nizozemska - Amsterdam

O Nizozemski

Kraljevina Nizozemska leži v severozahodni Evropi in na severu in zahodu meji na Severno morje, na jugu na Belgijo, na vzhodu pa na Nemčijo. Nizozemska je ena najbolj naseljenih in zemljepisno nizko ležečih držav na svetu in je znana po svojih mostovih, mlinih na veter, coklah, tulipanih in visoki stopnji družbene strpnosti.

Nizozemska je dobesedno nizka država, saj kar 26 odstotkov države leži pod morsko gladino. Prav tako ocenjujejo, da približno 60 odstotkov prebivalstva živi 5 m pod morsko gladino. Najnižja točka je Zuidplaspolder, ki je sedem metrov pod morsko gladino, najvišja točka pa je Vaalserberg na 322 metrih nadmorske višine.

Zgoraj desno: Zuidplaspolder
Spodaj desno: Vaalserberg

Korfbal

Šport

Na Nizozemskem sem 16 let treniral korfbal, ki v Sloveniji ni znan. Korfbal je šport z žogo, podoben netballu in košarki. Igrata dve ekipi po osem igralcev s po štirimi igralkami in štirimi igralci v vsaki ekipi. Cilj je metati žogo v koš brez mrež, ki je nameščen na 3,5 m visokem drogu. Šport je izumil nizozemski učitelj Nico Broekhuysen leta 1902. Na Nizozemskem deluje približno 500 klubov in več kot 90.000 ljudi, ki igrajo korfbal. Šport se igra tudi v Belgiji in na Tajvanu ter v skoraj 70 drugih državah.

Dopust v Turčiji

Leta 2004 sem na dopustu v Turčiji spoznal svojo partnerico Janjo. Tistega leta sva oba dopustovala v Turčiji s prijatelji. Z Janjo sva ostala v tesnih stikih, redno sva se slišala po telefonu, si pisala pisma in se obiskovala. Nato sva se skupaj odločila, da bi se jaz preselil v Slovenijo.

Selitev v Slovenijo

V Slovenijo sem se preselil decembra leta 2006. Z družino živim v Dragomerju. Z Janjo imava dva prečudovita sinova Nicka in Jona. Nick je star 14 let, Jon pa 11 let. Sinova hodita v OŠ Log -Dragomer.

Največji izziv mi je bil slovenski jezik, ki ni prav nič podoben nizozemščini. Učiti sem se ga začel že na Nizozemskem, z učenjem slovenskega jezika pa sem nadaljeval tudi na Filozofski fakulteti v Sloveniji. Na splošno z jeziki nimam težav, saj tekoče govorim tudi angleški in nemški jezik. Pri učenju slovenskega jezika mi je zelo pomagala tudi Janja, saj sva hitro prešla iz angleške komunikacije na slovensko. In to je tudi najboljši način za čim hitrejše učenje tujega jezika.

Prvo zaposlitev v Sloveniji sem našel takoj, ko sem se preselil v Slovenijo. Začel sem delati v slovenskem podjetju na Vrhniki.

Z otroki doma govorimo slovensko in, če se le, da tudi nizozemsko. Otroka govorita nizozemsko tudi, ko se slišimo po telefonu z mojo mamo in bratom. Enkrat na leto z družino odpotujemo na Nizozemsko, kjer si najprej privoščim slastne jedi (Frietje special, Frikandel special, Bamischijf).

Levo: Frietje special, Frikandel special
Desno: Bamischijf

Brez tulipanov ne gre

Najlepši letni čas na Nizozemskem je zagotovo pomlad, ko cvetijo tulipani in je tam res zelo barvito. Tulipani so tudi med zaščitnimi simboli Nizozemske. Med obiski Nizozemske si vedno znova poleg polderjev tulipanov ogledamo lesene cokle, mline na veter, preizkusimo kakšen nizozemski sir in piškotke Stroopwafels.

V Sloveniji sem preko nizozemske ambasade spoznal ogromno Nizozemcev in se občasno tudi družimo. Nizozemska ambasada večkrat letno organizira srečanja za Nizozemce, ki živijo v Sloveniji, in sicer Dan kraljice oz. kralja (Queen's – day), ter nizozemskega Miklavža (Sinterklaas), ki ga praznujemo 5. decembra.

Zgoraj desno:praznovanje Queen's –day v Amsterdamu
Spodaj desno: Sinterklaas in Zwarte Piet

Tulipani s tradicionalnim mlinom na veter

Slovenija mi je zelo všeč, saj ima morje in gore. Z družino smo zelo športno aktivni, vsako leto od spomladi do jeseni obiščemo nekaj slovenskih gora (Stol, Slemenova Špica, Kladivo, Golica itd.), s starejšim sinom sva obiskala tudi nekaj ferat. Pozimi otroka smučata, midva z Janjo pa tečeva na smučeh. V Sloveniji sem sklenil nova prijateljstva, ogromno prijateljev imam prav iz Dragomerja, kjer so me kot tujca zelo lepo sprejeli.

ZAKLJUČEK

Verjamem, da vas je navdušil, tako kot je tudi mene. Zavedam se, da človek za nove začetke potrebuje odločnost, pogum, vztrajnost in potrpežljivost. V življenju se je naučil, da človek, ki si zada jasne cilje, te lahko doseže, če vztraja na poti k njim. Ljubezen zagotovo olajša marsikatero oviro, v dvoje je vse veliko lažje. A če se človek zaveda, da malo stvari lahko dosežemo brez truda in da mnogo stvari gradimo vse svoje življenje, postanejo spremembe del nas in počasi se jih navadimo ali celo vzljubimo.

Nikoli pa zares ne pozabimo na čas, na kraje in na ljudi, od koder prihajamo in kamor se vedno znova radi vračamo. Te občutke, tako ravnanje pa tako mimogrede prenašamo tudi na svoje potomce.

Wimu to uspeva in verjamem, da se kjer koli že so – v Dragomerju ali na Nizozemskem – on in njegova družina vedno počutijo doma.

Dragica Krašovec

Zgoraj: Zemljevid Nizozemske
Spodaj: družina na vrhu Velikega Kladiva

Moja družina

Društvo
DVIG
univerza za tretje
življenjsko obdobje

Društvo DVIG univerza za tretje življenjsko obdobje v občini Log Dragomer deluje pet let. Svoje izobraževalno poslanstvo Z učenjem povezujemo ljudi in krepimo skupnost udejanjamo v vseh izobraževalnih programih, ki jih povezuje rdeča nit - razvijanje bralne kulture kot vrednote ter spoznavanje bližnje in daljne preteklosti, ki je sooblikovala današnjo podobo življenja v naših naseljih.

Zavedamo se, da so največje bogastvo v naši občini ljudje; ljudje, ki so in bodo sooblikovali podobo življenja za nas in naše potomce. In zato jih predstavljamo na več načinov: v reviji Pogovori z občani, z objavami njihove ustvarjalnosti ali predstavitvami na javnih dogodkih v občini in izven nje. Zato, da bi se bolje poznali in da bi lahko v njihovih življenjskih zgodbah našli tudi spodbude za lastno ravnanje.

V revijah Pogovori z občani nam je 33 naših krajanov pripovedovalo o svojih spominih in nam razkrivalo tudi zgodovino naših naselij: **staroselci, priseljenci** in **nekdanji učenci** naše osnovne šole, ki jih odlikujejo izjemni dosežki na različnih področjih delovanja in **devetdesetletniki** v dveh posebnih izdajah Pogovorov Kolo življenja 2019 in 2020. Novost so objave srečanj z našimi sokrajani, ki so se priselili v našo občino iz drugih držav.

Bogata je tudi literarna ustvarjalnost naših sokrajanov: v pesniški zbirki **Šepet barja** (2020) predstavljamo pesnice in pesnike, stare od 16 do 90 let. V 20 literarnih prvencih smo objavili **avtorske pravljice**, ki so jih ustvarili predšolski otroci v bralnem študijskem krožku Od pravljice do lutke. Zelo odmevna je tudi pravljica **Cmokači z barja**, naše nekdanje sokrajanke Irme Lavrenčič.

Na **likovnih razstavah:** z akvareli Emilije Erbežnik smo ustanovili prvo galerijo v Siciljani v Dragomerju, v vrhniški knjižnici pa smo predstavili slikarko Julijo Kuznetsovo ter bogato dejavnost našega društva.

Večina **izobraževalnih dejavnosti** v DVIG-u poteka v **študijskih krožkih** (ŠK), to je oblika učenja, ki je do ustanovitve DVIG - a v naši občini nismo poznali. V ŠK obravnavamo teme, ki so življenjskega pomena tukaj in v svetu: kdo smo in kaj nas je, oz. nas oblikuje kot skupnost, sobivanje generacij in različnih kultur, narava in podnebne spremembe. Gostili smo vrhunske strokovnjake na posameznih področjih.

V **Bralnem krožku** in **bralnem krožku za najmlajše Od pravljice do lutke** odrasli in najmlajši razvijajo branje kot vrednoto. S sodelovanjem v vseslovenskih akcijah **Nacionalni mesec skupnega branja, Pišemo z roko, Teden ljubiteljske kulture in Teden vseživljenjskega učenja** prispevamo kamenčke v mozaik bralne kulture in kulture vseživljenjskega učenja.

Predstavljali smo se na **mednarodnih konferencah** in **srečanjih** (**ministrska konferenca Izobraževanje za dialog, 2017, Kako se izkušnja begunstva dotika naših življenj, 2018, 5. mednarodni festival znanja in kulture starejših, 2019**), na **občinskih prireditvah** (Covid je to ustavil) in v **knjižnici Ivana Cankarja na Vrhniki** (2020).

Izvajamo tudi tečaje tujih jezikov in tematska izobraževalna srečanja.

Povzetek

Življenjske zgodbe prebivalcev občine Log Dragomer, ki jih prebirate v sedmi številki Pogovorov, so nastale v študijskem krožku, ki smo ga poimenovali »Živim v Sloveniji 2«. Spoznali boste Juana de Jagra iz Argentine, Yulio Kuznetsovo iz Rusije in Wima Van Gennipa z Nizozemske. Med nas jih je pripeljalo naključje, želja po boljšem življenju ali ljubezen. Na srečanjih ŠK so nam, ki smo tukaj rojeni, nastavili ogledalo: pripovedovali so nam, kako dojemajo življenje pri nas, in nam predstavili tudi življenje in kulturo njihove prve domovine. Vsi so še niso dobro naučili govoriti slovensko, kar nekaj težav imajo pri pisanju.

Juan de Jager se je rodil 1981 v Buenos Airesu, kjer je končal tudi študij antropologije. Z ženo Nadjo sta se spoznala že v času študija v Buenos Airesu, dve leti pozneje, 2007, sta se ponovno srečala v Sloveniji v okviru študentske izmenjave Erasmus. Načrtovala sta, da se bosta vrnila v Buenos Aires, a se je življenje obrnilo drugače. Rodil se jima je sin Lucas, zato sta ostala. Nekaj časa sta živela v Ljubljani, Juan je ustanovil svoje podjetje Akonkagua. Zaradi COVIDA ga je »zamrznil«, a verjame, da bo znova oživelo. Družina, pridružil se ji je še drugi sin Oliver, živi na Logu že skoraj 2 leti. Spoznavanje narave in gozdnih sadežev je postalo njihova strast.

Yulia Kuznetsova se je rodila 1985 v Jaroslavu, prelepem starem mestu v Rusiji. Že zelo zgodaj se je odločila, da bo svoje življenje posvetila umetnosti. Končala je jaroslavsko Akademijo za likovno umetnost in oblikovanje. Med študijem se je pridružila umetniškemu študiju Andreja Evremova, ki ga odlikuje izostrena tehnika tihožitij, pejsažev in portretov. Moža je spoznala prek interneta, odločitev za življenje v Sloveniji sta sprejela, ker so jima prijatelji Rusi, ki so preživeli tukaj počitnice, pripovedovali, kako lepa dežela je to in kako lepo se tukaj živi. S svojo likovno dejavnostjo bogati tudi kulturno življenje v občini Log - Dragomer.

Wim Van Gennip se je rodil v vasici Neunen na jugu Nizozemske. Vas je znana po Vincentu van Goghu, ki je v njej ustvarjal dve leti. Wim se je šolal najprej v svoji vasici, v srednjo šolo se je vozil s kolesom v 10 km oddaljen Eindhoven ne glede na vremenske razmere. Končal je študij gradbeništva. Je ljubitelj športa korfbal, ki ga pri nas ne poznamo, na Nizozemskem pa deluje okoli 500 klubov z več ko 90.000 člani. V Slovenijo ga je pripeljala ljubezen do Janje. So srečna, športno aktivna 4-članska družina. V Dragomerju so ga ljudje lepo sprejeli, imajo veliko prijateljev, prek nizozemske ambasade pa se srečujejo z Nizozemci, ki živijo v Sloveniji.

Summary

The life paths of the inhabitants of the Municipality of Log - Dragomer, which you read in the seventh issue of Conversations with Community Members, were created in the study circle (SC) named I live in Slovenia 2. You will become acquainted with Juan de Jager from Argentina, Yulia Kuznetsova from Russia, and Wim Van Gennip from the Netherlands. They were brought to us by chance, either looking for a better life, or by love. At the SC meetings, they set up a mirror to us native born Slovenians. They told us how they perceive life in our country and also introduced us to the way of life and culture of their first homeland. Not all of them can speak Slovenian well, and they do have problems in writing.

Juan de Jager was born in 1981 in Buenos Aires, where he completed his studies in anthropology. He and his wife Nadja met during their studies in Buenos Aires. Two years later, in 2007, they fell in love in Slovenia as Erasmus students. They had planned to return to Buenos Aires, but life turned out differently. Their son Lucas was born, so they decided to stay. They lived in Ljubljana for some time. Juan founded his own company, Akonkagua, but he "froze" it because of Covid. He believes that it will be revived. The family, with their second son Oliver, have been living in Log for almost 2 years. Researching nature and forest fruits became their passion. They have made a lot of friends in the community.sadežev je postalo njihova strast.

Y**ulia Kuznetsova** was born in 1985 in Yaroslavl, a beautiful old town in Russia. From a very early age, she decided to dedicate her life to art. She graduated from the Yaroslavl Academy of Fine Arts and Design, where she joined the artistic study programme of Andrey Evremov, which is distinguished by a sharpened technique of still lifes, landscapes and portraits. She met her husband via the Internet. They decided to live in Slovenia because their Russian friends, who spent their holidays here, told them how beautiful this country is, and how peaceful and good living is here. She also contributes to the cultural life in the Municipality of Log - Dragomer with her artistic activity.

Wim Van Gennip was born in the village of Neunen in the south of the Netherlands. The village is famous for Vincent van Gogh, who created in it for two years. Wim first went to school in his village, and later he rode his bike to a high school in Eindhoven, 10 km away, regardless of the weather. He completed his construction studies. He is a fan of a sport called korfball, which is not known in Slovenia, but very popular in the Netherlands, where there are about 500 clubs with more than 90,000 members. His love for Janja brought him to Slovenia. They are a happy, sporty and active 4-member family. He has made many friends in Dragomer. They regularly meet Dutch people living in Slovenia at events organised by the Dutch embassy.

Društvo
DVIG
univerza za tretje
življenjsko obdobje